

บุรุษใจเพชร

ครูพี่แป้ง สแกวัลย์ ศรีชนะ

คำนำ

หนังสือเล่มนี้เป็นการบอกเล่าเรื่องราวเทคนิคและแนวคิด
สู่ความสำเร็จ ด้วยการอธิษฐานจิต พิชิตเป้าหมาย โดยถอดบทเรียน
จากปรัชญาชีวิตของพระพุทธเจ้า ที่พระองค์ต่อสู้ปัญหาอุปสรรค จนทำให้
พระองค์ตรัสรู้กลายเป็นศาสดาของพระพุทธศาสนาที่มีผู้คนนับถือกันทั่วโลก
และได้ชื่อว่าเป็น "บุรุษใจเพชร"

มาร่วมเรียนรู้เทคนิค แนวคิดสู่ความสำเร็จของบุรุษใจเพชรกัน
หากท่านได้ฟังเรื่องราวในหนังสือเล่มนี้แล้ว คงจะจุดประกายฝัน
ทำให้ท่านมีแรงบันดาลใจ กล้าที่จะตัดสินใจลงมือทำให้เป้าหมายเป็นจริง
พร้อมต่อสู้กับอุปสรรคระหว่างการเดินทางสู่เป้าหมาย
และไม่ล้มเลิกจนกว่าจะถึงเป้าหมายอย่างแน่นอน

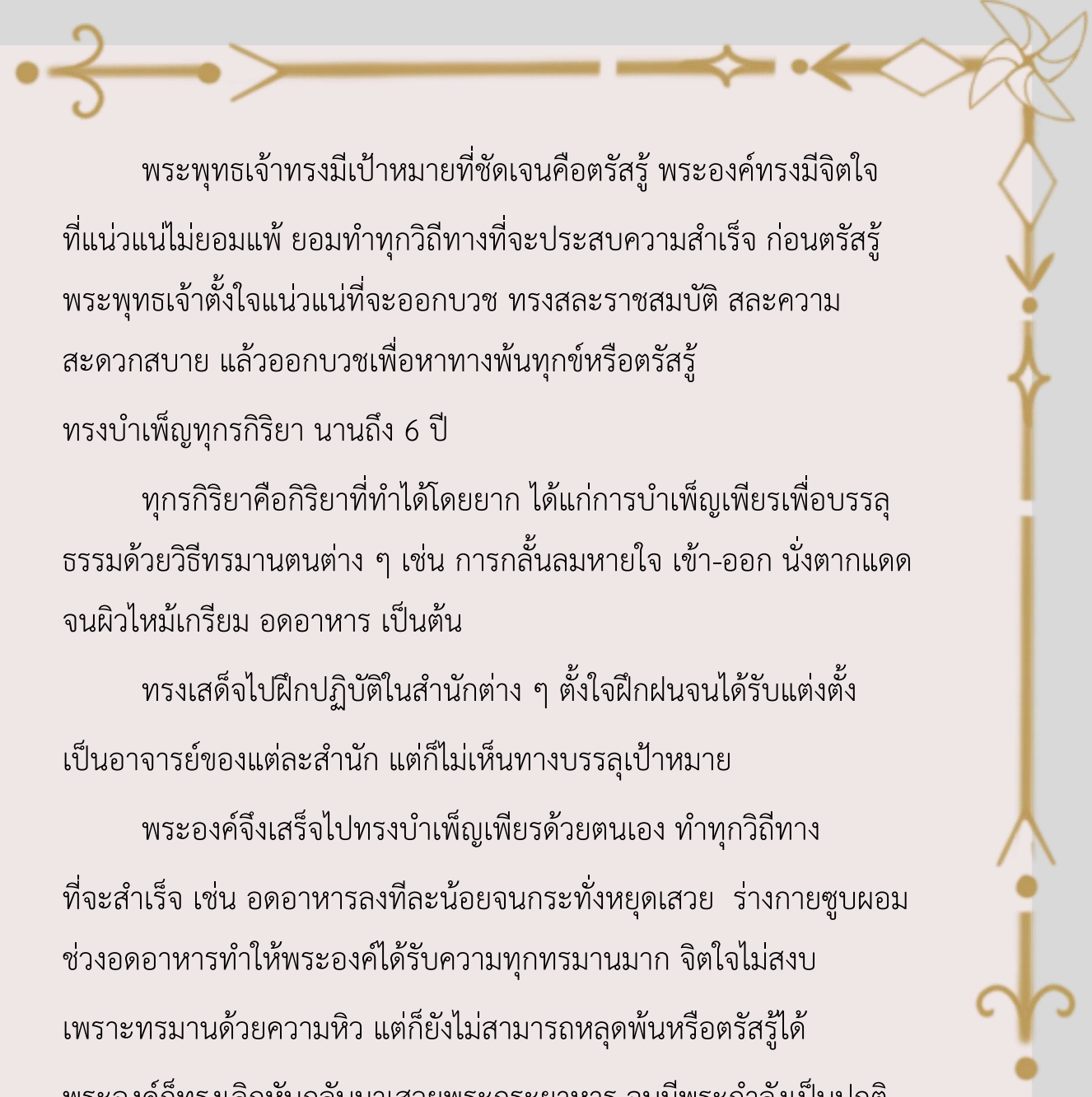
-ครูพี่แป้ง สแกวัลย์ ศรีชนะ-

สารบัญ

หน้า

1. เรื่องเล่าบุรุษใจเพชร	4
2. 7 ขั้นตอนอธิษฐานจิต พิชิตเป้าหมาย	6

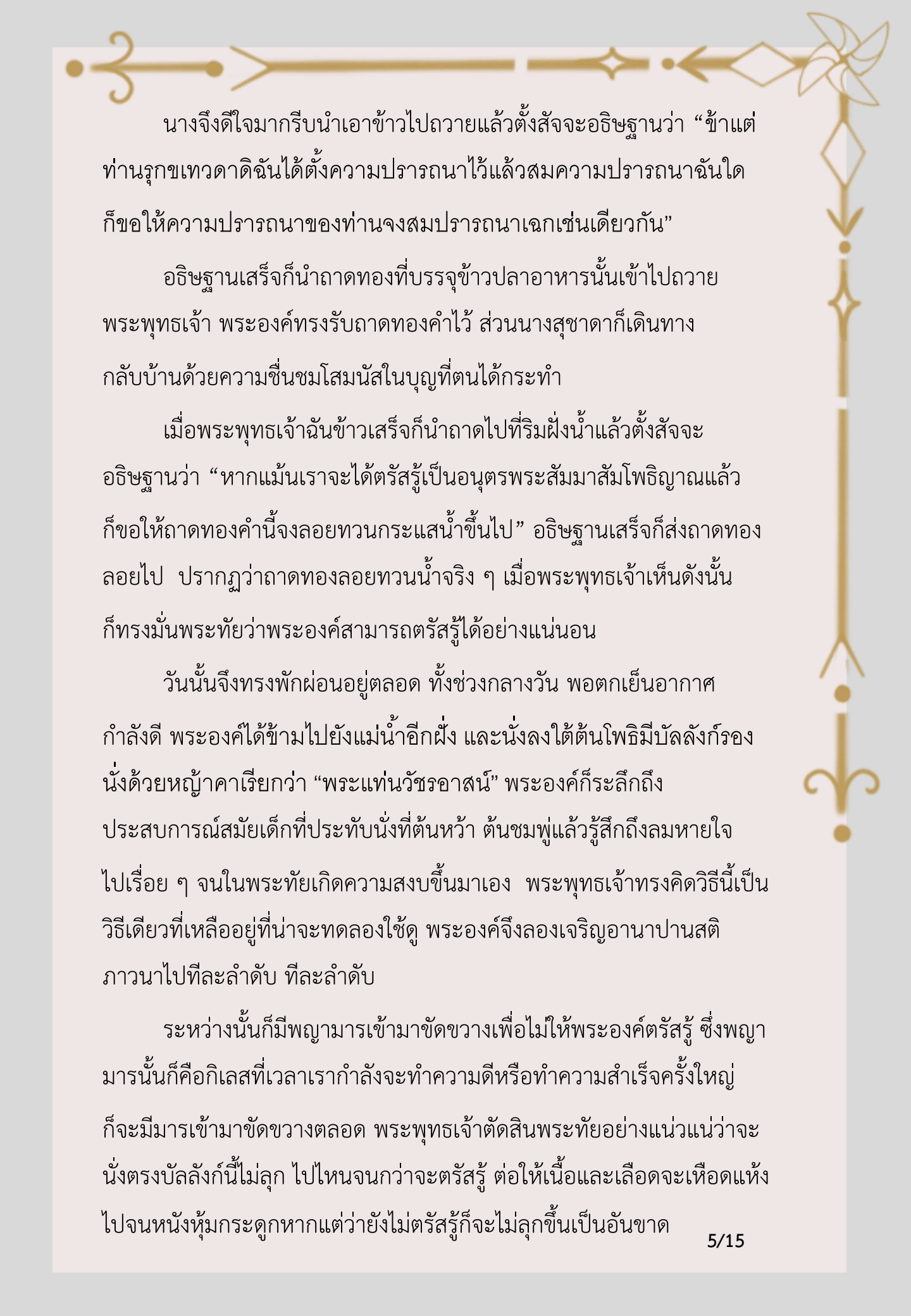
พระพุทธเจ้าทรงมีเป้าหมายที่ชัดเจนคือตรัสรู้ พระองค์ทรงมีจิตใจ
ที่แน่วแน่มิยอมแพ้ ยอมทำทุกวิถีทางที่จะประสบความสำเร็จ ก่อนตรัสรู้
พระพุทธเจ้าตั้งใจแน่วแน่ที่จะออกบวช ทรงสละราชสมบัติ สละความ
สะดวกสบาย แล้วออกบวชเพื่อหาทางพ้นทุกข์หรือตรัสรู้
ทรงบำเพ็ญทุกรกิริยา นานถึง 6 ปี

ทุกรกิริยาคือกิริยาที่ทำได้โดยยาก ได้แก่การบำเพ็ญเพียรเพื่อบรรลุ
ธรรมด้วยวิธีทรมาณตนต่าง ๆ เช่น การกลั่นลมหายใจ เข้า-ออก นั่งตากแดด
จนผิวไหม้เกรียม อดอาหาร เป็นต้น

ทรงเสด็จไปฝึกปฏิบัติในสำนักต่าง ๆ ตั้งใจฝึกฝนจนได้รับแต่งตั้ง
เป็นอาจารย์ของแต่ละสำนัก แต่ก็ไม่เห็นทางบรรลุเป้าหมาย

พระองค์จึงเสด็จไปทรงบำเพ็ญเพียรด้วยตนเอง ทำทุกวิถีทาง
ที่จะสำเร็จ เช่น อดอาหารลงทีละน้อยจนกระทั่งหยุดเสวย ร่างกายซูบผอม
ช่วงอดอาหารทำให้พระองค์ได้รับความทุกข์ทรมานมาก จิตใจไม่สงบ
เพราะทรมานด้วยความหิว แต่ก็ยังไม่สามารถหลุดพ้นหรือตรัสรู้ได้
พระองค์ก็ทรงเลิกหันกลับมาเสวยพระกระยาหาร จนมีพระกำลังเป็นปกติ
และมีพลานามัยสมบูรณ์

วันหนึ่งพระพุทธเจ้านั่งอยู่ใต้ต้นไทรต้นหนึ่ง นางสุชาดาเดินทาง
มาแค้นโดยเอาข้าวลงใส่ถาดทองคำมาแค้นที่ต้นไทร ซึ่งเมื่อก่อนนาง
มาบนบานศาลกล่าวไว้ ตอนนั้นพระพุทธเจ้ายังไม่ได้มาอยู่ที่ต้นไทรนี้
เมื่อนางมาถึงเห็นพระพุทธเจ้านั่งอยู่ ทรงมีฉวีวรรณนวลผุดผ่องดังทองคำ
ทำให้นางเกิดความเลื่อมใสศรัทธา และนางคิดว่าพระพุทธเจ้าเป็นรุกขเทวดา
มานั่งรอของถวายจากนาง

นางจึงดีใจมากรีบนำเอาข้าวไปถวายแล้วตั้งสัจจะอธิษฐานว่า “ข้าแต่
ท่านรูกขเทวดาฉันได้ตั้งความปรารถนาไว้แล้วสมความปรารถนาฉันใด
ก็ขอให้ความปรารถนาของท่านจงสมปรารถนาเฉกเช่นเดียวกัน”

อธิษฐานเสร็จก็นำถาดทองที่บรรจุข้าวปลาอาหารนั้นเข้าไปถวาย
พระพุทธเจ้า พระองค์ทรงรับถาดทองคำไว้ ส่วนนางสุชาดาก็เดินทาง
กลับบ้านด้วยความชื่นชมโสมนัสในบุญที่ตนได้กระทำ

เมื่อพระพุทธเจ้าฉันข้าวเสร็จก็นำถาดไปที่ริมฝั่งน้ำแล้วตั้งสัจจะ
อธิษฐานว่า “หาก मैं เราจะได้ตรัสรู้เป็นอนุตรพระสัมมาสัมโพธิญาณแล้ว
ก็ขอให้ถาดทองคำนี้จงลอยทวนกระแสน้ำขึ้นไป” อธิษฐานเสร็จก็ส่งถาดทอง
ลอยไป ปรากฏว่าถาดทองลอยทวนน้ำจริง ๆ เมื่อพระพุทธเจ้าเห็นดังนั้น
ก็ทรงมั่นพระทัยว่าพระองค์สามารถตรัสรู้ได้อย่างแน่นอน

วันนั้นจึงทรงพักผ่อนอยู่ตลอด ทั้งช่วงกลางวัน พอตกเย็นอากาศ
กำลังดี พระองค์ได้ข้ามไปยังแม่น้ำอีกฝั่ง และนั่งลงใต้ต้นโพธิมีบัลลังก์รอง
นั่งด้วยหญ้าคาเรียกว่า “พระแท่นวัชรอาสน์” พระองค์ก็ระลึกถึง
ประสบการณ์สมัยเด็กที่ประทับนั่งที่ต้นหว้า ต้นชมพูแล้วรู้สึกถึงลมหายใจ
ไปเรื่อย ๆ จนในพระทัยเกิดความสงบขึ้นมาเอง พระพุทธเจ้าทรงคิดวิธีนี้เป็น
วิธีเดียวที่เหลืออยู่ที่น่าจะทดลองใช้ดู พระองค์จึงลองเจริญอานาปานสติ
ภาวนาไปที่ละลำดับ ทีละลำดับ

ระหว่างนั้นก็มีพญามารเข้ามาขัดขวางเพื่อไม่ให้พระองค์ตรัสรู้ ซึ่งพญา
มารนั้นก็คือกิเลสที่เวลาเรากำลังจะทำความดีหรือทำความสำเร็จครั้งใหญ่
ก็จะมีมารเข้ามาขัดขวางตลอด พระพุทธเจ้าตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะ
นั่งตรึงบัลลังก์นี้ไม่ลุก ไปไหนจนกว่าจะตรัสรู้ ต่อให้เนื้อและเลือดจะเหือดแห้ง
ไปจนหนังหุ้มกระดูกหากแต่ว่ายังไม่ตรัสรู้ก็จะไม่ลุกขึ้นเป็นอันขาด